

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Πρός αυτή είχε στραμμένο το πρόσωπό του που το κατείχε μία απερίγραπτη συγκίνησης. Συγκίνησης μίσους ή έρωτος; Κανένας δέ θά μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό. Είταν όμως βέβαιο ότι η νέα κόρησα διέτρεχε σπουδαίο κίνδυνο.

Ενώ δέ ο Φλορεστάν τρέμοντας από την αγωνία, ζητούσε με τι τρόπο νά προστατευθή εκείνην που αγαπούσε, ο Διέγος Διάξ άφησε τή θέση του, και άφοπ διπλώθηκε στα δύο, σά φειδι, σουρνοντας άκανε μερικά βήματα προς τó μέρος τής κομήςσης.

Στό δεξι του χέρι κρατούσε τή λαβή ενός έγχειριδίου. Βλέποντας αυτό ό ύποκόμης επάφασε... Τι έπρεπε νά κάνει; Νά φωνάξη, νά ξυπνήση τήν κόρησα... Μά αυτό δέν έπρεπε ούτε νά τό σκεφθή. Γιατί έτσι θά έκανε τό δολοφόνο νά τελειώνη μία ώρα άρχίτερα τό έργο του.

Μέ μία ματιά ό Φλορεστάν μέτρησε τήν απόσταση που τόν έχωριζε από τό έδαφος. Είταν μεγάλη, αλλά μία άγράμπελη, άπλωνε προς τό μέρος του τοίχου τά κλωνάρια τής κι' από κει μπορούσε νά κατέβη.

Δέν έδίστασε... Μ' ένα πήδημα δισεκέλισε τό παράθυρο.

“Ω; τόσο κι' ό δόν Διάξ πλησίαζε άργά και με σύνεση τή Δολόρα... Κάθε στιγμή έστρεφε πίσω του, δεξιά του κι' άριστερα του για νά κοιτάξει μά δέν του πέρασε ή ιδέα νά κοιτάξει κι' από πάνω του.

“Ο Φλορεστάν γαντζώνοντας με τά χέρια και τά πόδια στον τοίχο και στα δέντρα, μπόρεσε, χωρίς νά τον άντιληφθή ό 'Ισπανός, νά κατέβη.

“Όσο όμως γρήγορα κι' άν κατέβηκε είταν άμφίβολο άν θά κατώρθωνε νά σώσει τή Δολόρα. Γιατί τή στιγμή που έκεινος πατούσε τό πόδι του στη γη, ό δόν Διάξ έμπαινε μέσα στό ίσκιωμα όπου αναπαύοιαν ή ώρτια κόρησα.

Τότε ό κακούργος έπαυε νά σουρνεται πιά και σήλωσε ολάκαυρο τό κορμί του. Τά κίτρινα μάτια του έλαμπαν σάν κάρβουνα και γέλοισε ένα άπαισιο σιωπηλό γέλιο, όταν έφτασε μπρός στην κούνια τής Δολόρας.

Χωρίς νά διστάσει ούτε στιγμή τότε, ύψωσε τό χέρι του που κρατούσε τό έγχειρίδιο για νά τή χτυπήσει.

‘Αλλά σχεδόν άμέσως, είτε από οικτο, είτε γιατί ή παλιά του άγάπη προς τή Δολόρα ενίκησε τό μίσος του, τό χέρι του ξανάπεσε κάτω άπρακτο.

Και σα νά τόν έπιασε μία άκατανίκητη τρέλλα έκόλλησε τά χείλη του στό χείλη τής κορησας.

‘Η Δολόρα νιώθοντας τό δυνατό αυτό φίλημα, ξύπνησε άναπηδώντας κατατρομαγμένη.

Βλέποντας δίπλα τής όρθιο έναν άνθρωπο που τό σκοτάδι τήν έμπόδιζε νά διακρίνη τό πρόσωπό του, έβγαλε μία κραυγή διαπεραστική κι' επήδηξε έξω από τήν αίωρα τής.

“Ο δόν Διάξ θέλησε νά τήν κρατήσει και νά τήν σφιξη, αλλά ένας δυνατός πόνος στόν ώμο του άνάγκασε νά όπισθοχωρήσει... “Ο Φλορεστάν τόν είχε χτυπήσει άλύπητα με τή λαβή του σπαθιού του.

Τότε ή κόρησα, που τήν κατείχε ένας απερίγραπτος τρόμος, πέρασε άνάμεσα από τούς δύο άντρες τρέχοντας και ζητώντας βοήθεια.

“Ο Φλορεστάν κι' ό δόν Διέγος έμειναν άνιμέτωποι.

“Εκκληκτος από τήν επίθεση ό 'Ισπανός είχε κάνει προς τά πίσω και, σάν πανούργος που είταν, ήθελε πριν άντεπταθή, νά μάθει ποιός είταν αυτός που τόν είχε χτυπήσει.

Μά έν τώ μεταξύ είχε νυχώσει ολότελα.

“Ο Διάξ όπισθοχωρώντας διαρκώς προσπαθούσε νά βγει από τό ίσκιωμα. “Ο ύποκόμης τόν παρακολούθησε βήμα προς βήμα.

“Ετσι εβάδισαν κάμποσο. “Ο Φλορεστάν μεθυσμένος από τή λύσσα του προσπαθούσε με γροθιές και κλωτσιές νά βρει τόν αντίπαλό του και νά τόν χτυπήσει, ένψ έκεινος, σουρνοντας, προσπαθούσε νά ξεφύγει τά χτυπήματά του.

‘Η μανία του Φλορεστάν είταν απερίγραπτη. Τό όβριστικό φίλημα, που είχε άποθήσει ό δόν Διάξ στό χείλη τής Δολόρας, τόν έσφαζε στην καρδιά. Τό φίλημα αυτό του φανότανε σα στίγμα δικό του. Τά χείλη του έτρεμαν από τήν όργη. Δοκίμασε νά μιλήσει, με δέν μπορούσε.

“Ο Διάξ, άπεναντίας, σιγά-σιγά συνερχότανε.

“Αμα έφερε τόν αντίπαλό του σε άνοιχτό μέρος, άμα είδε τό πρόσωπό του κατ' άπ' τό φως τών άστρων, τότε ή άπαισιο μορφή του φωτίστηκε από χαρά και χαμογέλασε σατανικά.

Μικρούσε νά σκοτώσει τό Φλορεστάν που ό θυμός του τόν έκανε άπερίσκεπτο σάν παιδί, μά προτίμησε νά εξακολουθήση νά σφρνεται προς τά πίσω και ν' άποφεύγη τics επίθεσεις του ύπο-

κόμητος.

“Ετσι, σουρνοντας, βήμα προς βήμα, έφτασε ως τό άγαλμα τής ‘Αρτέμιδος από τό όποιο είχε ξεκινήσει κι' έφτασε εκεί χωρίς καμμία πληγή. “Όταν ό Φλορεστάν είδε τόν αντίπαλό του όρθιο ν' άκουμπάη με τics πλάτες στό βάθρο του άγάλματος και νά μή μπορεί νά ξεφύγει από πουθενά, του κατάφερε μία τρομερή σπαθιά.

“Αλλά άντι νά καρφώσει τόν δόν Διάξ με τό σπαθί του, τό είδε νά χτυπάει άπάνω στό μάρμαρο και νά λυγίζει. “Ο 'Ισπανός σά χέρι είχε ξεφύγει τή σπαθιά κι' είχε ξεγλυστρήσει προς τήν άλλη μεριά του τετραγώνου βάθρου.

— “Α, διάβολε! σύρλαξε ό Φλορεστάν ντε Μορλάκ, φοβάσαι λοιπόν!

“Ενα σατανικό γέλιο είταν ή άπάντηση...

“Ο Φλορεστάν όρμησε, έφερε γύρω τό βάθρο μά δε βρήκε κανένα. “Ο ‘Εξάδελφος του Διαβόλου είχε γίνει άφαντος όπως χάνονται τά πουλιά στόν άέρα.

“Ο ύποκόμης ένιωσε τics τριές του νά σηκώνονται. “Όπως όλοι οϊάνθρωποι τής εποχής του, είταν κι' αυτός προληπτικός και δε μπορούσε νά ύποθέση παρά δύο πράγματα, ή ότι άνοιξε ή γη και κατέπε τόν δόν Διάξ ή ότι είχε εξαφανισθει στό διάστημα.

Στάθηκε λοιπόν γεμάτος κατάπληξη, θυμα ενός μυστικού τρόμου άνασυστάτου, με τό μάτι τό σκοτάδι και τή σιωπή.

“Αξαφνα προς τό μέρος του άνακτόρου τής Θούνης είδε νά κινούνται φώτα και συγχρόνως άκούστηκαν φωνές συνοδευόμενες από γαυγίσματα σκυλιών. ‘Η κόρησα τής Θούνης βέβαια είχε γυρίσει στό σπίτι της και είχε άνακοινώσει τι τής συνέβη.

“Οϊ άνθρωποι και τά σκυλιά πλησίαζαν ολόενα στό μέρος όπου βρισκόταν ό Φλορεστάν.

“Ο φτωχός ύποκόμης είταν χαμένος. Πώς θά δικαιολογούσε τήν παρουσία τόν εκεί; ‘Ενος ολότελα στην Τουρραίν, χωρίς καμμία σχέση έπως είταν, όσο κι' άν διακαλυφτότανε όσο κι' άν διεκήρυσσε τics άγάθεις προθέσεις του, δε θά εύρισκε κανένα για νά τόν πιστέψει.

‘Εξ άλλου, σε μία τέτοια περισταση, ποιός θά του έδινε καιρό νά ξεγηθεί και ν' άπολογηθεί. Μόλις τόν έπιασαν θά τόν έσκόταν.

Τρέχοντας μ' όλη του τήν ταχύτητα έφτασε κáνω άπ' τό παράθυρο από τό όποιο είχε κατέβη. Μά τ' άνέβασμα είταν ολωσδιόλου άδύνατο, γιατί τά περισσότερα κλαδιά τής άγράφτελης από τό όποιο έπρεπε νά πιαστεί είχανε σπάσει στην καθόδο του.

Είταν λοιπόν ύποχρεωμένος νι έγκαρτηρήσει...

Τότε, ακουίζοντας τόν ιδρωτα του που πλημύριζε τό πρόσωπό του ό Φλορεστάν τράβηξε τό τσακιμένο σπαθί του και με τά μάτια βλοσυρά, τά φρούδια μαζεμένα περιμενε...

“Οϊ άνθρωποι του παλατιού άπειχαν καμμία έκατοστή βήματα άπ' αυτόν...

Σε δύο λεπτά ό Φλορεστάν θά είχε άνακαλυφθει από τά σκυλιά.

“Αξαφνα, ένιωσε νά του άγγίζει κάποιος τόν ώμο και νά του ψιθυρίζει σιγά αυτή τή λέξη:

— “Ανεβήτε!

“Ο Φλορεστάν έστρεψε άμέσως νά δη ποιός εινε; ψυχή δε βριακόταν πίσω του.

Μόνο τό ίδιο καταχθόνιο γέλιο που τόν είχε κατατορμάξει προ όλίγου άκούστηκε πάλι πολύ κοντά του.

“Ο Φλορεστάν είταν γενναίος.

— Ποιός μου μιλάει; ρώτησε πνίγοντας τήν ταραχή που τόν κατείχε.

— “Ανεβήτε! ξανακούστηκε πάλι ή ίδια φωνή.

Μή καταλβαίνοντας τίποτε, από τήν παράδοξη αυτή προσταγή ό Φλορεστάν στράφηκε πίσω του κι' εκύταξε προς τό μέρος του παραθύρου του.

Μιά σκάλα βρισκόταν στην μένη εκεί.

(‘Ακολουθεί)

